

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4955/2020
04.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обојице из ..., чији је заједнички пуномоћник Славица Крупез, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Привредни суд у Чачку, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради накнаде имовинске штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Чачку Гж 224/2020 од 01.07.2020. године, у седници већа одржаној дана 04.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Чачку Гж 224/2020 од 01.07.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Чачку Гж 224/2020 од 01.07.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Чачку Гж 224/2020 од 01.07.2020. године одбијена је, као неоснована, жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Чачку Прр1 444/19 од 26.12.2019. године у ставу првом изреке којим је обавезана тужена да тужиоцу АА, на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року исплати неисплаћена потраживања из радног односа чија је висина утврђена Закључком о листи потраживања Трговинског суда у Чачку од 14.06.2007. године у предмету Ст 4/10 у износу од 244.479,69 динара, са законском затезном каматом од 30.09.2019. године до исплате, у ставу трећем изреке којим је обавезана тужена да тужиоцу ББ, на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року исплати неисплаћена потраживања из радног односа чија је висина утврђена Закључком о листи потраживања Трговинског суда у Чачку од 14.06.2007. године у предмету Ст 4/10 у износу од 228.318,16 динара, са законском затезном каматом од 30.09.2019. године до исплате и у ставу петом изреке којим је обавезана тужена да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 38.250,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, из чијих навода произлази предлог да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку

("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби Закона о заштити права на суђење у разумном року, Закона о облигационим односима, Устава Републике Србије и Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода које су наведене у првостепеној и другостепеној пресуди, усвојен је тужбени захтев и обавезана је тужена да тужиоцима накнади имовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року, у висини неисплаћених потраживања тужилаца из радног односа, чија је висина утврђена Закључком о листи потраживања Трговинског суда у Чачку од 14.06.2007. године у предмету Ст 4/10. Ово због тога што стечајни поступак отворен 25.12.2006. године над стечајним дужником "ПКС Латекс ХЛЦ", у којем су тужиоцима призната потраживања из радног односа, није окончан ни након доношења решења Привредног суда у Чачку Р4ст 80/2018 од 11.05.2018. године којим је утврђено да је тужиоцима у стечајном поступку повређено право на суђење у разумном року и наложено поступајућем судији да у року од четири месеца предузме све потребне мере како би се стечајни поступак окончао у најкраћем року.

Нижестепени судови су, на основу утврђеног чињеничног стања, одлуку о основаности тужбеног захтева за накнаду имовинске штете и објективној одговорности тужене за дугове предузећа са већинским друштвеним (државним) капиталом, у односу на које тужиоци имају новчано потраживање из радног односа, донели у складу са судском праксом овог суда, израженом у пресуди Рев 878/2019 од 14.03.2019. године, донетој у истоветном чињенично-правном спору и у складу са правним становиштем израженим у бројним одлукама Европског суда за људска права (Маринковић против Србије дана 22.10.2013. године по представци број 5353/11, Качапор и други против Србије дана 15.01.2008. године по представци број 2269/06, Црнишанин и други против Србије дана 13.01.2009. године по представци број 35835/05 идр.) и одлукама Уставног суда Републике Србије (Уж 7912/2014 од 09.06.2016. године; Уж 7547/2015 од 26.10.2017. године идр.)

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници прихвати одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној.

Зато је на основу члана 404. ЗПП Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 28. став 1. ЗПП је прописано да се, ако је, између осталог, за утврђивање права на изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима само вредност главног захтева, док се према члану 2. истог члана закона не узимају у обзир камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка ако не чине главни захтев.

Чланом 468. став 1. ЗПП је прописано да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да у поступцима о споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 30.09.2019. године. Првостепена пресуда донета је 26.12.2019. године. Другостепена пресуда донета је 01.07.2020. године.

Тужиоци се у спору налазе у положају формалних супарничара из члана 205. ЗПП, због чега се вредност предмета спора, меродавна за оцену дозвољености ревизије одређује према вредности главног захтева сваког тужиоца засебно.

Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде у односу на тужиоца АА износи 244.479,69 динара, у односу на тужиоца ББ износи 228.318,16 динара.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем је вредност побијаног дела правноснажне пресуде у односу на сваког од тужилаца испод законског лимита прописаног чланом 468. став 1. ЗПП, то ревизија није дозвољена применом члана 479. став 6. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић